11 Μαρτίου 2017

Τι είναι το παρελθοντικό Σύμπαν; (Στράτος Θεοδοσίου, Καθηγητής Ιστορίας & Φιλοσοφίας της Αστρονομίας Πανεπιστημίου Αθηνών)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Όπως ξέρουμε το φως μέσα στο Σύμπαν κινείται μόνιμα με ταχύτητα 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο. Αυτό σημαίνει ότι το φως από ένα σώμα δεν φτάνει ακαριαία σε μας αλλά χρειάζεται κάποιο χρόνο έστω και ελάχιστο. Έτσι όταν το φως ενός πολύ μακρινού αντικειμένου φτάνει σε μας, δηλαδή όταν

αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξή του, μπορεί να έχουν περάσει χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι, οτιδήποτε βλέπουμε γύρω μας, αστέρια, γαλαξίες, αστρικά συστήματα, είναι εικόνες του παρελθόντος τους που ξεκίνησαν από τα ουράνια σώματα πριν χιλιάδες ή εκατομμύρια χρόνια και φτάνουν σε μας μόλις τώρα. Μέσα σε τόσα χρόνια που ταξίδευε το φως τους μέχρι να φτάσει σε μας τα αστρικά αυτά αντικείμενα μπορεί να έχουν καταστραφεί εμείς όμως τα βλέπουμε σαν να υπάρχουν και θα τα βλέπουμε όσο το φως που έστειλαν κάποτε θα φτάνει σε μας.

Συνεπώς αυτό που βλέπουμε γύρω μας μέσα στον ουρανό δεν είναι το τώρα του Σύμπαντος αλλά το απώτατο παρελθόν του. Έτσι οι αστρονόμοι αυτό που μελετάνε είναι το παρελθόν του Σύμπαντος και όχι το παρόν του. Είναι με κάποιο περίεργο τρόπο οι κοσμικοί αρχαιολόγοι.

Με βάση όλα τα προηγούμενα, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι, όσον αφορά τον συμπαντικό μεγάκοσμον, ονομάζουν μέλλον τις παρελθοντικές εικόνες του Σύμπαντος τις οποίες δεν έχουμε ακόμα αντιληφθεί, ενώ παρελθόν τις παρελθοντικές εικόνες που ήρθαν, συνειδητοποιήθηκαν από τις ανθρώπινες αισθήσεις, και ήδη έφυγαν. Αυτό σημαίνει ότι το Συμπαντικό παρελθόν και μέλλον δεν είναι στην ουσία παρά μια διαφορετική εικόνα ενός συμπαντικού παρελθόντος.

Μέσα σε ένα Σύμπαν που τα πάντα έχουν συμβεί και μόνο εικόνες της ενέργειας του παρελθόντος του μπορούμε να αντιληφθούμε, θα αναρωτηθεί κάποιος σε τι συνίσταται η συνεισφορά του ανθρώπου στην μελλοντική εξέλιξη του Σύμπαντος;

Το ερώτημα είναι δύσκολο και επιδέχεται πολλές και διάφορες απαντήσεις. Εμείς δεν μπορούμε παρά να δώσουμε την προσωπική μας απάντηση. Η ενέργεια του Σύμπαντος από τη στιγμή που τη συλλαμβάνει και την επεξεργάζεται ο ανθρώπινος οργανισμός μετασχηματίζεται ανάλογα με την ποιότητα και τις δυνατότητες του ανθρώπου και με τον τρόπο αυτό, διαμορφωμένη από τον άνθρωπο, αποδίδεται εκ νέου στο Σύμπαν. Έτσι μολονότι δεν είμαστε υπεύθυνοι για την ποιότητα του Σύμπαντος που παραλαμβάνουμε από τον Δημιουργό, είμαστε υπεύθυνοι για το τι Σύμπαν θα δημιουργήσουμε…

[συνεχίζεται]

Πηγή: Δανέζης Μάνος, επ. Καθηγητής και Θεοδοσίου Στράτος, αναπλ. Καθηγητής ΕΚΠΑ, κείμενα της εκπομπής «Το Σύμπαν που αγάπησα». Τίτλος επεισοδίου: «Το φάντασμα του ανθρώπινου Χρόνου»

Διαβάστε το προηγούμενο μέρος του άρθρου εδώ